

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му е годишня безъ завитка 14. цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год. скупљъ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

О ЧОВЕЧНОСТИ.

Човечность е значай нашегъ рода; но она е нама само по способности урођена, и мора се изображенѣмъ развити. Мы тай значай недоносимо готовъ на светъ; но у свету треба онъ да буде цѣль нашегъ тежениа, збирь наши упражненія и наша *вредность*; ерь мы анђелство у човеку непознаемо, и ако духъ, кои съ нама управля, нѣ човечанъ духъ, мы смо онда мучители людски. Божественно е дакле у нашемъ роду *образованѣ човечности*; сви велики и добри люди, законодавцы, изобрѣтатели, философи, стихотворцы, художницы, свакиѣ племенитѣ човекъ по свомъ стану, воспитаваюћи свою децу; испуњаваюћи своѣ дужности, примѣромъ, дѣломъ, заведеніяма и наукомъ томе е помогао. Човечность е благо и добить свою човечески трудова, управъ као *задатакъ нашегъ рода*. Узвишаванѣ човечности естъ *дѣло*, кое непрестано продужавати треба; иначе понижавамо се, и у вишемъ и нижемъ стану, суровой животиньи и скотовима.

Понятіе, кое човечность изражава, а јошть више нѣна *повестница*, чини се да јој право грађанства у нашемъ, говору дае. Кадъ е се годъ човекъ, ова дивна загометка створеня, — по свомъ видимомъ стану разматрао, и при томъ се съ онимъ, што у нѣму лежи, са своимъ способностима и моћю захтеваня, или са спољашнимъ предметима сталне природе сравњавао, свагда се осећао да е *непостоянъ, слабъ и немоћанъ*; збогъ тога е у найвећој части источны списанія ово понятіе имену нашегъ рода првобитно прилагано. Човекъ е *одъ земль*, трошногъ саства са краткимъ диянѣмъ; нѣговъ е животъ *свѣль*, нѣгова *судба, трудъ и мука* на земљи.

Већъ ово понятіе водило е човека *човечности*, т. е. саучастію на патњи нѣговы ближній, сажаленю збогъ несавршенства човечіе природе, паштећи се да та зла предупреди или имъ како тако помогне. Источне су земль врло богате у моралнимъ, лѣпо представљнимъ изреченіяма, коя ово човеческо осећанѣ као дужность побуђавая, или као неку! нашемъ роду необходимо нужну добродѣтель препоручую.

Исто тако нису е могли Грцы уздржати, да у увисъ гледишемъ (као што они люде зову) умномъ роду све оне оскудице непримѣте, кое къ сажаленю и саучастію, дакле човечности и друженю воде. У Омиру и свима нѣiovимъ стихотворцыма налазе се найнѣжнія тугованя о судби човеческогъ рода. Опоменимо се Аполовы речій, кадъ бѣдне смртне описуе:

— — Како су они, подобно лишћу дрва, садъ зелени и весели, плодовима земнимъ ранѣи се; ал' наскоро затимъ увену и угину. —

Или кадъ Юпитеръ каже:

— Нигди нема бѣднѣгъ створеня одъ човека; нигдѣ ни едногъ међу свима, коя се на земљи движу и дишу. —

У истомъ смыслу у комъ и 'Омиръ, певали су нѣтови лирически стихотворцы.

Поредъ одржания себе самогъ была е дакле прва дужность човека, да слабиѣмъ ближњима у помоћъ притече, и да ѣй противъ природны зала, или суровы страстиѣ свогъ собственогъ рода брани. Законодавцы и мудрацы бринули су се о томе, да людима речима и обичаима ове необходимо нужне свете дужности према своимъ ближњима препоруче, те се тиме найстаріе людско и међународнѣ право основало. Прописъ верозакона быо е: уздржавати се одъ убійства, немоћнима у помоћъ притицати, блудѣнемъ правый путь показати, ранѣногъ неговати, мртваца саранити. У верозакону быле су изложене дужности брака, дужности родителя према децы, деце према родителѣма, домородногъ према туђинцу и мало по мало се ово милосрдіе и на неприятеля распростирало. Што е Поезія и законодавна мудрость започела, усавршала е философія: и мы имамо на томъ найвише сократовой школы благодарити, што е у виду онако различны система ученя, познанѣ природе човека, нѣговы вѣштествены отношеня и дужностиѣ, наука найизображеніе духова была. Што е *Сократъ* кодъ Грка учиніо, учинили су кодъ други народа други, *Конфуциусъ* быо е н. п. Хенескій, а *Мену* Индійскій *Сократъ*. Ерь уобште главни закони човечески дужностиѣ нису ни единомъ народу непознати остали. Али ѣй е при свакомъ начину државоуправленія по стану и времену тако названа државна потреба одъ части узвишавала, одъ части препречавала и изопачавала.

Кодъ Римляна, кои су ову речъ човечность изrekli, было е повода, да се ово понятіе опредѣлительнѣ развѣе. Римъ е имао строге законе према робовама, децы, туђинцыма и неприятельнѣма; виши чиновни имали су право према народу. Онай, кои е своѣ право са већомъ строгошћу упражнявао, могао е *правичанъ* али не *човечанъ* бити Благородный, кои е одъ свогъ права, кадъ е оно одвећъ строго и неправично было, самъ попустіо, кои е према децы, робовима, нижима, туђинцыма и неприятельнѣма, не као римскій грађанинъ или Патрици, него као човекъ поступао, тай е быо човечанъ, найчовечниѣ, (*humanus, humanissimus*), и то не само у разговорѣ и у друштву, него и у пословима, у домаћимъ правама и у свакомъ дѣланю.

И почемъ въ томе наука и любовь према грчкомъ мудролюбиво много принела, што е то свирѣпогъ и суровогъ Римлянина мекимъ, благимъ, пріятнимъ и справедливимъ учинила, то може ли се образујућимъ наукама дати лепше име, него што су *чавечнимъ наукама* назване? Доиста философія ніе была одъ нѣи исключена, шта више была е она овы образујући се наука воспитателька и другарица, часъ мати, а часъ кћи нѣова. Будући е дакле кодъ Римляна човечность найпре као ублажителька строги грађански закона и права, као права кћи философіе и образујући наука име добила, кое се затимъ далъ съ философіомъ распростирало: збогъ тога треба намъ и име и дѣло почитовати. И у найсуевѣрнимъ и найтавниамъ временима опоминяло е се име *humaniora* као озбилъну и лепу цѣль, кою су науке подпомагати имале; на ову цѣль нећемо ни мы никадъ напустити.

Дабогме, мы нећемо заборавити оно знатно благо, кое намъ е дубль разематранъ човеческе природе засвагда набавило; а то е *познанъ наши сила и способностей, нашегъ позива и наше дужности*. Управо оно, чиме се човекъ одъ животинѣ разликуе, естъ нѣговъ значай, нѣгово опредѣленъ; овога се онъ неможе исто онако одрећи као ни саме човечности. Ово е была права наука човечности, у којой су намъ Грцы и Римляни прекрасно предходили.

Човекъ има волю, онъ е способенъ за законъ. Нѣговъ му е умъ законъ, светый ненарушимый законъ, одъ когъ никадъ одступити несме, одъ когъ нетреба никадъ да одступи. Човекъ ніе само механичный удъ природногъ склапа, него е онъ духъ кои природу управля. Онъ треба уму да слѣдуе; све око нѣга, нарочито нѣгова собствена дѣла треба да управля сходно обштемъ начелу света. Ту томе ніе онъ никаквомъ принуђеню подвернуть, да, онъ се и неможе принудити. Онъ се самъ опредѣлява, онъ установлява са другима нѣму подобно мислѣнимъ створеняма по светимъ ненарушимымъ законима неко друштво. По таквимъ законима онъ е пріятель, грађанинъ, супругъ, отаць и наипосле саграђанинъ велике вароши божіе на земљи, којомъ законъ, духъ и *свеобштыи умъ човечества* господари, расположе и управля.

превео

Владимиръ Іовановићъ.

ПИСМО ХРИСТОФОРА КОЛУМБА,

ОТКРОВИТЕЛЯ АМЕРИКЕ, У КУБИ ПИСАНО, У КОМЪ ОНЪ ТУЖБЕ СВОЕ ПРОТИВЪ НЕБЛАГОДАРНОГЪ СВЕТА, КРАЛЪНИЦИ СВОЮЮ ИЗЪЯВЛОЕ.

„Седамъ година бавіо сам се я при Вашемъ краљвскомъ дворномъ стану, и седамъ година ми е говорено, да е предпріятіе мое будалаштина. Садъ, почемъ самъ путь разкрію, захтеваю већъ чизмари и кройчи повелѣ — привилегіе — на откриванъ новы земаля. Я пакъ гонѣнъ и забораваѣнъ, немогу нигда на Хиспаніолу и на Періу помислити, да очи мое са сузама не напунимъ. Двадесетъ година самъ я у служби вашегъ Височества стаю, мое тело е слабо, мое су косе све оседиле, а и суве су ме оставиле. Ожали ме садъ, о небо, као што и я землю оплакуемъ; жалите ме вы, кои любовь, истину, и правду почитуете.“

Примѣтка спрїобштителя: завистъ и злоба, нису се нигда умориле Колумба гонити, оне су разгласиле, као да се находи то, да су на западной страни Европе налазеће се

земль, нѣму одъ некогъ морепловца спрїобштене, кои е пређе нѣга ове земль пронашао біо, потврђиванъ ово на таквима податцима се оснива, кои неоснованость сви су современици Колумбови доказали. Нѣгови су злотвори чрезъ нѣлове мрзке клевете и опаданя догле дотерали; да е онъ у Шпанію окованъ доведенъ. Преко свега да су се Фердинандъ и Изабела одъ овако недостойны поступаня стидили, и нѣму поругателне окове скинути дали; али удовлетворенія или накнаде онъ получію ніе. Окове у кое е онъ у Хайти — пређе Хиспаніола званой — окованъ, и у Шпанію одведенъ біо, и кое е онъ за споменъ неблагодарности вѣка свогъ у соби своіой висеће држао, ніе братъ нѣговъ по завѣту Колумбовомъ, заборавао, у гробъ му метути. Колумбъ умрео е у Валладолиду 1506. године.

У Пешти,

Съ немецкогъ превела
Макрена Миловуковица.

ПУТНИЧКА ПИСМА

У Донауешингену 14. Авг. 1847. год.

Ако нема пословице а оно требало бы е направити, да гди много друштва заедно пођу, онде едва двоица заедно дођу. Тако бива свагда, па тако е морало бити и сада. Оно велико ђачко друштво у Бадену, о комъ самъ ти у последнѣмъ момъ писму говорію, разштркало се на све стране. Но ипакъ уговорили смо данъ, да се едни у Шафхаузену, а други у Цириху изчекамо и састанемо — и ако одржимо сви речъ онда ће намъ путь двоинномъ бити пріятній, краћій и лакшій.

Изъ Бадена кадъ смо пошли, и кадъ смо на гвоздепомъ путу были у Келу, нисмо се могли уздржати, да се несвратимо у Штрасбургъ кои е съ оне стране Райне са своимъ високимъ тороньомъ предъ нашимъ очима стаю. — Прећемо Райну преко моста кои е лежао на лађама, ту е Райна широка као Дунавъ алы лепа, и одъ бистрине чисто зелени се. Одъ обале до вароши имали смо ићи дуже, него што смо се надали. То е првый путь да самъ стаю ногомъ на француску землю, на ону землю коя е у своіой исторій превазшла све друге новоподигнуте народе, у добродѣтели, знаню, вештини, учености, и наипосле и у грозности. Нѣна нова исторія, забуни странца толико да нема кадъ мыслити на нѣне давно прошле догађае. Путникъ, ако се небави изключително са исторіомъ, задовољи се да зна само нову француску Епоху. И ко зна добро француску исторію одъ сто година до сада, тай доста за себе зна.

У Штрасбургу нашао самъ много коешта, што е за мене было ново. Одма при улазку у Штрасбургъ видію самъ на плацу екезецираня, многе солдате и офицере, кои су се съ оружѣмъ упражнявали. Чудо ми е было видити да свакій тай пешакъ носаше са свимъ црвене панталоне. Француски солдати по већой части малогъ су узроста, и необично приоманясти су, то вальда сбогъ тога што су се дуже времена задржавали у Африки, гди су се съ Арапима тукли. Нигди іоштъ нисамъ видію да се тако хитро зекцираю солдати као у Штрасбургу, а тако вальда и по другимъ францускимъ местима. Шта годъ раде, они тако раде као да е найвећа итня, при упражняваню и солдати и офицери непрестано готово трче. Едина нѣова воена музика ніе ми се допала. Она е одвећ мо-

нотонь, и наликъ е на турску музику. Ђр њ осимь добо-ша, и неколико различни флаута и пискова, немаю гото-во ништа више. И то е чудновато видити, како по чи-новима, неки офицери носе само едну еполету, другий ста-рий у чину носи обадве; после тога носе едну са ресама а другу безъ реса, и тако, ко нѣ навикнуо мора му се смешно чинити. И солдати и офицери носе прилично ду-гачке капуте. И офицери имаю своѣ телеѣняке у којима носе своѣ потребе на леѣима. Солдати своѣ кесе за ба-руть не носе острагъ, него предъ собомъ напредъ.

Штрасбургъ нѣ ми се ни мало допао. Премда немо-же му се одреѣи, она трговачка живость, коя припада само оной вароши, коя е скела измеѣу две цветаюће ве-лике државе, као што е Француска и Германія. У Штрас-бургу нитъ су чисти французи, ни чисти немцы — а тако исто обадва езика изкварена су мешовиномъ та два ме-ѣусобомъ гаруѣа се елемента. У обще говори се фран-цуски, но свакий готово разуме и говори обадва езика — нижа и простія класа задржала е јоште своѣ старо нѣ-мачко нарѣчје. Мало улица има лепы, куѣе су старе и немаю вкуса — има такоѣе сокака врло узаны и прилич-но нечисти. Има прокованъ каналъ, кои скопчава Штрас-бургъ са Райномъ. Градъ е врло якъ и добро обзиданъ и утврѣенъ, у коме обично по 6. хил. француски солдати стои. А у целой вароши има близу 70. хиљада жителя. Тай градъ утврѣенъ е одъ славногъ Вобана. — Но та-квы градова и тврдиня можешъ видити на много места у Европи; али цркву и торонъ као што е онде, изванъ Штрасбурга неможешъ видити, нити можешъ себы пред-ставити. Онакове висине, онакове майсторіе, онакове ле-поте и симетріе, я се нисамъ надао ни у сну спити а ка-моли видјати. И да нема у Штрасбургу ништа друго осимъ оногъ едногъ тороня, вредно бы было петъ дана съ пу-та да се човекъ сврати да га види, и да у нѣму цени и уважава прошлость, и да у нѣму обожава способность оне вештине коя е природомъ човеку за развјанъ дата. Цр-ква е врло велика — и была е сазидана јоштъ 1275. год. и одма после почео се зидати торонъ. Тай славный Неи-маръ што е управляо зиданъ, звао се Ђрвинъ Штаинбахъ, но онъ нѣ могао за свогъ живота довршити; и после нѣго-ве смрти 1318. год. продужи нѣговъ сынъ, и текъ треѣий майсторъ Јованъ Хилцъ изъ Келна доживи те 1438. год. доврши, и то само еданъ торонъ, а другий на истой цркви, когъ су мыслили такоѣе зидати и данъ данасъ стои нео-зиданъ. Но тымъ готово лепше изгледа цела величина цркве, и сведочи да е човечія вештина и снага оно по-чела и едну страну довршила, о чему нѣ сигурна была да ли за цело у нѣной могућности стои. Торонъ св. Сте-ѣана у Бечу мањи е близу 70. стопа одъ штрасбургскогъ И онай е у Бечу лепъ и вешто направљенъ, али овай у Штрасбургу далеко е вредни човечјегъ дивленя.

Торонъ у Бечу како е прешао кровъ цркве почео се одма врло примѣтно танѣити, онай у Штрасбургу пакъ задржао е свою започету дебљину готово чакъ до свогъ свршетка. Када самъ при оваковомъ лепомъ споменику изъ старогъ времена, онда бы найволио да самъ Архитектъ; а овако, обилазио самъ, гледао и дивіо се безъ да самъ ра-зумео сву вештину и красоту тога лепогъ каменогъ скло-па; гледао самъ исто овако као што самъ гледао што годъ одъ молованы предмета одъ Раѣаела; видимъ и знамъ да е лепо, и ту лепоту осеѣамъ у мојој души; али заш-е лепо, и шта управо ту лепоту чини, и шта е то што наше очи на себе као магнетъ привлачи, нумемъ ти ка-

зати. И вештина е оно велико свойство, коя човека одъ човека разликуе. Едну исту стваръ еданъ истый предметъ, сваке очи другчје гледаю и другчје пресуѣую и цене. И да нисамъ быо у друштву вешты архиктета не бы ти ни: оводико о томе тороню знао говорити, еръ я бы прошао поредъ najlepший предмета и небы се ни обазрео. Кадъ самъ ушао у ту велику цркву, чинило ми се као да самъ дошао у едно мало подземно царство. Велики сводъ цр-кве ослања се и лежи на танкимъ каменимъ стубовима кои су сви украшени са различнымъ мермернымъ кипови-ма, или другимъ вешто изрезанымъ украсима. И како врата тако и прозори и све, зидано е у тако названомъ готичномъ штилу — и све е неописане лепоте и величи-не. Ту у цркви има еданъ стари велики врло знаменитъ сать, кои обично у подне много майсторія показуе. — Нисмо се дуго у цркви задржавали, него по што смо пре-гледали што се знатнигъ имало видити, почели смо се пенјати на торонъ. Пенјали смо се дуго преко полумрач-ны степены, и пошто смо мыслили да смо веѣъ у седмо небо стигли, изаѣемо на едно светло и пространо место одакле могли смо савъ Штрасбургъ и све околине пре-гледати, и одатле текъ видимо выше насъ торонъ, еръ нисмо се выше попели него гди е другий торонъ стао не-довршенъ, а то е была готово половина оногъ саврше-ногъ тороня. Ту одозго има соба, гди еданъ човекъ се-ди. Онай недовршеный торонъ одозго е лепо широкимъ плочама постављенъ, и по томе доста широкомъ просто-ру стоѣ наменштене клупе и астали, и слободанъ изгледъ има на све готово стране, наоколо само е до пояса зао-граѣено. Одатле кадъ погледа човекъ доле у сокаке и на пјанцу, види остале люде као годъ марве хтедо реѣи мраве. Трокатне велике куѣе изгледаю мале, и прозори као мале рупе. Изгледъ одатле на непрегледане равни-це, крозь кое се Райна као платно бели и тамо амо кри-вуда, изгледъ одатле на Штрасбургъ и на друге околне мањ варошице и села, тай изгледъ може быти могао бы се молovati, али другчје не може се описати, и безъ свогъ собственогъ оданде погледа не може се почувствовати. А особито кадъ се погледа на удалѣне француске брегове Вогезе; и на плавеѣе се преко Райне Шварцвалдске бре-гове, кое самъ веѣъ я прешао и иза кои ти ово писмо пишемъ.

Мы седнемо на те клупе да се одморимо, па онда на ново да предузмемо нашъ путь къ небу, и да се на ново пенѣмо — Кадъ, алъ ето ти оногъ човека што ту обич-но седи, и донесе неколико олби пива, швайцерскогъ си-ра и другии мањи ѣаконія. То ми едва дочекамо, и неко да загаси жеѣъ неко да се разлади одъ вруѣине, неко о-петъ за спомена, да може причати да е на връ штрас-бургскогъ тороня пиво, еле свакий прекрене по неколико чаша, онай изнесе изъ нѣгове собе јоште и вина, и тако нѣ никакво чудо да се са връ тороня заори куцанъ ча-ша и гди коя ѣачка песма, коя се само у хайделберскимъ кнайпама пева. Онай чуваръ изнесе намъ јоште едну ве-лику књигу, веѣу него ни еданъ протоколъ у нашимъ су-довима, то е књига гди се обично путници кои се на тай торонъ пеню ради спомена упишу; и тиме едну малу ча-стицу людске суѣте задовољъ, и прибаве мало выше жа-лостногъ и малоутѣшаваюћегъ овоземногъ човечјегъ без-смртія. Мы свакий слѣдујући обичаю запишемо наша и-мена, и придодамо уз' име јоштъ по гди кое изреченіе или по гди кои стихъ. Ако те кадъ годъ случай у Штрасбургъ донесе, паѣиѣешъ у той књиги безсмртія и мене, гди самъ

дивећи се величини тороня и лепоти шtrasбургскогъ пива записао, да, колико е великій онай торонь, јоштъ е већий човекъ, то естъ онай човекъ што е пронашао пиво, и коме ће немцы да подигну у Минхену споменъ. Наравна стваръ да самъ то све србски записао, еръ я неумемъ, ни ти самъ ишта друго до сада на туђемъ языку написао, о симъ неколико квита да самъ исправно новце одъ банкера приміо.

Мы платимо што смо ту потрошили, и јоште свакій обдаримо добро оногъ чувара, и купимо одъ нѣга по едну бакрену велику медаљу на којој е сва црква и торонь лепо изрезано. И онда одключа намъ врата одъ правогъ тороня, и почнемо се на ново пеняти. Ово е пеняиъ трајло јоштъ дуже, и еданъ за другимъ ишлисмо; овы степени нису были тавни, и были су готово са свымъ на пољу; и само су танкимъ мермернымъ стубовыма на коима су стаяли, обграђени. Одозго јоштъ е лепше погледати было — много то значи, онолики просторъ на еданутъ прегледати, и све што е на нѣму еднимъ погледомъ видити и чувствомъ уживати; и вароши, и поля, и Райну и гвозденый путь кой се поредъ Райне као змія са своимъ многобройнымъ колима и своіомъ пушећомъ се машиномъ тамо амо повія, и удалѣне брегове и све еднимъ погледомъ прегледати. Оданде, кадъ се виде на гвозденомъ путу парна кола гди летећа машина избія димъ еданъ за другимъ, ни нашто већма неналичи него на коняника коме конь има ходъ равана, а онъ запалио чибукъ па тако иду. Нигда на већой висини ни самъ быо и нигда далѣ одъ землѣ ни самъ стаяо. Мы неостанемо дуго горе, — бояли смо се невести, еръ већъ мало по мало почела се была земля да окреће око насъ; а кадъ погледамо у облаке кой су преко насъ ишли, чинило намъ се да они стое а мы заедно са тороньомъ да идемо. Но то е ништа, него кадъ смо почели слазити онда е страшно. Кадъ смо се пеняли гледали смо све узбрдо, па намъ е све едно было, али кадъ почнемо низъ оне степенє слазити, кой нису ограђени ни законѣни, него се непрестано видила земля изподъ насъ, была су намъ многима горка уста одъ стра. Кадъ смо се пеняли, викали смо, смеяли се и лармали; али при слазеню свакій е ћутао и добро пазіо гди ће ногомъ стати. Басамацы неиду посредини тороня него по краю и то готово са свымъ съ поля. Мисмо слазили, и цела земля окретала се изъ подъ насъ. — И сви здраво сиђемо, на оно прво место, гди смо се на ново одморили, и на ново вештини оногъ заданя чудили. Ништа друго готово невидишь него све мале округле камене стубове. И на сва четири ћошка одъ тій малы стубова начинѣни су до подъ врѣ велики стубови у коима, т. е. на свакомъ ћошку по едни басамацы имаю, кой горе воде, но само су едни отворени, т. е. они коима смо мы чакъ до подъ врѣ до оногъ места што се зове Латерна дошли. И то е све тако вешто сповно, да неможешъ себи представити гди е она снага и ячина, коя, тай грдныи тереть држи. За млогій тай стубъ мыслио бы, кадъ бы га здраво рукомъ повукао, да бы се изчукао. Али то све стои на свомъ месту. — Слазећи далѣ млоги су брояли колико има басамака. Одъ землѣ до на врѣ тороня има свега висине 490. стопа. И има 635. басамака, кое смо мы найпре горе, а после доле прешли, и кадъ смо на землю сашли већъ су намъ ноге одъ умора клецале.

(Продуженъ слѣдѣ.)

ДОМАЋЕ НОВОСТИ.

— Изъ Крагуевца являю намъ слѣдуюћи случай: Нейкій Сретенъ Аврамовић изъ села Липнице среза Гружанскогъ женіо се и правіо е свадьбу 22. пр. м. при свршетку свадьбе нѣговъ зетъ Ђорђе Пантовићъ кой е у сватовима войвода быо, попенѣ се на кућу младоженѣ Сретена, и почне кровъ скидати, и по обичаю одживао е даске одъ крова дотле, докле му невеста ніе изнела кошулю и дала. Но онъ се опетъ ніе са свымъ окануо. Онда младоженя повиче изъ предъ куће: „скидай се бре съ куће, или ћу те садъ изъ пиштоля.“ И да бы га већма уплашио, извади пиштоль и на Ђорђа кой е кућу рушио окрени. Но по несрећи уплашио га е выше него што е требало, еръ пиштоль се окине, и Ђорђе съ куће строглавецѣ стро пошта се, кой одма после 24. сата и умре. А младоженю Сретена затворе. Садъ — ако судови тога осуде на вѣчну робію, шта ће са невестомъ быти? — М.

— Нека Вида жена Ике Радойковића изъ Бучя окр. Гургусовачкогъ 35. год. стара, кадъ іой се случайно мужъ кодъ куће ніе десіо, — на еданутъ дође изванъ себе, коя нигда до сада ніе у то станѣ долазила — счепасикуру у кући и са истомъ свое женско одъ 4. године дете именовъ Милену удари по врату оштрицемъ, тако да е глава детета само мало на кожи остала, по томъ одсече детету руку — па онда остави сикиру, изађе на полѣ, заключа врата — и у тече у шуму. Гди е съ едне високе стѣне у еданъ великій сметъ снега скочила. Гди су е селяци после дугогъ траженя и нашли. — П.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Цариградске новине являю да се тамо догодіо еданъ случай о коме сада найвише говоре. Познатый Калдвенъ, директоръ французске поште у Цариграду, узяше на едного доста немирногъ коня, кой после краткогъ ода узме узду на зубе. И Калдеванъ тако падне; да е одма изванъ свести изашао, — и особито е се у гливу и уруку убіо. Посланикъ французски Лавалетъ узео га е у кола, и однео да се вида. Но слаба е надежда да ће остати.

— Исте новине являю да е секретаръ посланичества енглескогъ Г. Ализонъ, кренуо се за у Београдъ, сбогъ изравненія између србскогъ правителства и енглезкогъ конзула Г. Фонблана. (пре два дана истый секретаръ приспѣо е сувимъ у Београдъ.)

Огласъ.

(2)

(2—3)

По одобреню надлежне власти имаю се у окр. Црнорѣчкомъ две цркве, и то една у селу Слатини, Вражогрискомъ срезу, а друга у Болѣвцу, срезу Заечарскомъ по плану и съ тороньомъ изнова градити; чега ради Начальничество ово свима зидарскимъ майсторима, зато обявлюе, да бы се онай кой бы ту грађевину на себе приміо, до 15. Марта ове године или ово-окружномъ или коме одъ надлежны срезкій Начальника поради уговора утоне пріавіо. —

№ 385. Изъ канцеларіе Начальничества Окр. Црнорѣчкогъ, 30. Януара 1852. год. у Заечару.